

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van het betreffende boek uitgegeven door
Uitgeverij Zilverspoor

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd en niets mag hier uit gekopieerd of vermenigvuldigd worden.

DE BOEKEN VAN DE VARULVEN

DEEL 1

De **Zilveren**
Wolvin

Roselynd Randolph

Voor mijn man die zei: *schrijf dat boek nou maar!*

En met dank aan mijn redactrice Cocky, de mooiste stukken zijn dankzij haar tot stand gekomen.

© 2013 Roselynd Randolph
Uitgeverij Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Cocky van Dijk & Jos Weijmer*
Woordredactie: *Marijke Wakkee*
Omslag ontwerp: *Studio Zilverspoor*
Omslag illustratie: *Jos Weijmer*

ISBN 978-94-90767-19-8
NUR 334

www.roselyndrandolph.com
www.zilverspoor.com
www.artbooksshop.com

Boek I:

Winterking

Hoofdstuk 1

De Nieuwe Wereld lag bijna aan haar voeten. Nog ongeveer duizend meter. Judith Sondersorgh was aan het laatste stukje van haar reis bezig. Na een lange, rustige vlucht vanuit Nederland had ze in

Vancouver de overstap gemaakt op een streekvliegtuigje naar het bekende natuurgebied Black Pine Ridge National Park in Canada.

De steward liep wankelend door het gangpad op haar af en zei, terwijl hij zich vasthield aan de stoelen: 'Mevrouw Sondersorgh, we gaan landen. U bent op de plaats van bestemming. Ik moet u verzoeken om snel uit te stappen, want we lopen achter op het schema.' Hij beet op zijn lip en keek snel weg.

Judith fronste haar wenkbrauwen en wierp een blik op haar horloge. Wat bazelde die man nou? Ze lagen zelfs vóór op schema! Ze geeuwde, rekte zich uit, voor zover dat kon in de kleine stoelen en keek uit het raampje. De daling was ingezet en in een rap tempo zag ze de boomtoppen dichterbij komen. Ze slikte even. Zou dat wel goed gaan? Er was nauwelijks plaats om te landen in de groene bomenmassa.

Plotselinge paniek overviel haar. Ze was al zo trots op zichzelf geweest dat ze de hele reis vanuit Nederland naar Canada rustig was gebleven. "Vlieg voor je veertig bent!" was haar motto geweest, maar deze dappere doelstelling was niet gehaald. Ze was dat getal - ze kon zich er niet toe brengen het woord uit te spreken - ruim gepasseerd toen ze voor het eerst Schiphol opzocht en zich tussen de mensenmassa met een uitgestreken gezicht voortbewoog alsof ze dagelijks tussen Moskou en Amsterdam heen en weer vloog. Of Thessaloniki en Amsterdam. Ze vertikte het om aan de paniek toe te geven, zelfs toen een luchtzak het vliegtuigje deed schommelen. Ze keek geconcentreerd naar de passagier - een man - voor haar, wiens krulletjes als een lauwerkrans gepommeerd om zijn verder kale hoofd lagen. Ze begon de krullen te tellen om haar aandacht af te leiden. Het vliegtuig daalde steil en ze klemde haar handen om de leuning. Toen een geruststellende bons haar duidelijk maakte dat ze geland was, liet ze haar adem beverig ontsnappen. De steward wenkte haar. Ze maakte haar gordel los, plukte haar handbagage onder haar stoel vandaan en klom over haar buurvrouw heen die nors voor zich uit bleef kijken.

'Mevrouw, wilt u snel zijn?' drong de steward aan.

Ze stak haar tong uit toen hij zich omdraaide. Ze mocht de man absoluut niet, omdat hij haar had overgeslagen bij het uitdelen van de maaltijd. De deur werd voor haar opengemaakt en een trapje uitklapt.

Enigszins wankel van de overgang naar staan na het vele zitten, hield ze zich aan de leuning vast, terwijl ze de Nieuwe Wereld binnenliep.

Achter haar zuchtte de steward ongeduldig. Ze kreeg de neiging om te vertragen, gewoon om hem te irriteren, maar haar betere zelf kreeg de overhand.

'Ik snap werkelijk niet dat iemand hier naar toe wil,' mompelde de steward. 'Zo vreselijk afgelegen. Geen nachtleven. Ik zou hier nog niet dood gevonden willen worden. Wist u dat bijna niemand hier uitstapt? We leveren meestal alleen voorraden af.' Hij kreunde toen hij de bagage van de overige passagiers opzij schoof om die van haar te pakken: 'Deze koffer met die bloemen was het, toch?'

Judith knikte. 'En die ook.' Ze wees naar een grote bruine, gedeukte koffer met een veel te jolige bagageriem in de stijl van de bloemenkoffer.

De steward keek haar donker aan. Hij knalde de koffers voor haar neer en zette zijn handen in zijn zij: 'Vorig jaar zijn er maar vier mensen met ons teruggevlogen van de tien die we hier afgezet hebben.' Hij kneep zijn lippen samen.

'Meent u dat nou?' Judith zette grote ogen op en legde dramatisch haar hand op haar hart. De wrok over het gemiste eten begon weer op te spelen. Niet dat ze vliegtuigvoedsel zo lekker vond, maar het ging haar om het principe.

'Ja.' Hij kwam samenzweerderig dichterbij staan en fluisterde: 'U kunt maar beter oppassen.' Hij knikte veelbetekenend. 'Er gebeuren hier vreemde dingen. Heb ik van horen zeggen.'

'Dank u wel voor de waarschuwing. Wat fijn dat u zo met mij meeleeft. Uw maatschappij kan trots op u zijn,' zei Judith, nog steeds met overdreven opengesperde ogen.

'Nou... dank u!' De steward had blijkbaar geen oor voor het sarcasme, want hij keek oprecht verheugd en rechtte zijn rug.

‘Maar ik ga zeker terug, hoor,’ ze hief haar ticket. ‘Ik zie u over vier weken weer.’

‘Gelukkig heeft mijn collega dan deze dienst.’ De steward rilde nog even. Hij bekeek haar van hoofd tot voeten en scheen een tikje besluiteloos, alsof hem iets dwars zat. Toen liep hij snel naar het vliegtuig, struikelde bijna op de trap in zijn haast en de deur knalde dicht.

Judith grijsde bij de gedachte wat de steward zou doen als hij oog in oog kwam te staan met een bewoner van het plaatsje Winterking, haar eindbestemming. In dit dorpje woonden weerwolven met hun partners. Dat het bestaan van dergelijke wezens geen verzinsel was, wist ze zeker; niet alleen omdat ze er familie had wonen, maar ook omdat ze er zelf eentje was.

Winterking vormde voor haar een uitdaging: honderden Weerwolven met hun gezinnen bij elkaar, een echte Roedel, zoals ze die in Nederland niet had. Ze was benieuwd hoe het zou zijn om deel uit te maken van een gemeenschap waarin ze niet veroordeeld, maar juist bewonderd zou worden om haar Wolfse alter ego. Nog leuker was het feit dat ze een oudtante bleek te hebben die daar ook woonde: Ann Tuinman. Dat had ze niet geweten, tot de dag dat ze van haar oom een geheimzinnig kistje met daarin papieren had geërfd. Tante Ann zou haar opwachten en dat vooruitzicht deed haar jubelen. Dit werd de vakantie van haar leven, ze voelde het aan alles!

Het vliegtuigje begon harder te ronken en achter een raampje gebaarde de steward dat ze uit de baan van het voertuig moest gaan staan. Ze zette haar meest vriendelijke gezicht op, terwijl ze zonder haar lippen te bewegen zei: ‘En voor jou ook een gelukkige Kerst. Op tafel. Met een appeltje in je mond.’ Ze slingerde haar handbagage, bestaande uit een grote tas in hetzelfde bloemenpatroon als haar nieuwe koffer, schuin over haar schouder, pakte in elke hand een koffer en begon naar een overdekte hal toe te lopen. Daar draaide ze zich even om zodat ze het vliegtuigje kunstig zag opstijgen vanaf het postzegelachtige stukje gras tussen de bomen.

Het gebouw mocht eigenlijk niet eens de naam “Black Pine Ridge Airport” dragen, dat was veel te zwaar voor de roestige metalen constructie met enorme plexiglazen ramen. Dat het overeind stond, verbaasde haar. Een balie was niet aanwezig. Er stonden vijf geschakelde stoelen en een opvallend schone prullenbak. Voor het inchecken stond er een terminal en uitchecken ging via een draaihekje dat geactiveerd werd als je een barcode tegen de lezer hield.

Achter de hekken stond een dametje in een wit ensemble. Een dunne sjaal hield haar hoedje stevig op haar hoofd. Ze moest zo langzamerhand achter in de tachtig zijn, wist Judith, maar zo zag ze er beslist niet uit. Ze gaf het kwieke frêle dametje geen dag ouder dan zestig. Ze had een warme stem, die Judith aangenaam in de oren klonk. Ze begon te grinniken en voelde zich gelijk verbonden met deze dame, die haar hartelijk begroette en daarbij peilend in de ogen keek.

‘Hoe was je vlucht, kindje?’ vroeg Ann.

‘Goed, maar het wachten op Schiphol was een ellende! Als je gaat beginnen met filosoferen over de betekenis van je theeaanslag, ben je volgens mij echt een brug te ver. Er komt een moment dat je voelt dat je een grens gaat overschrijden en de behoefte krijgt om iemand iets aan te doen.’

‘Je hebt nog nooit gevlogen, merk ik?’ gniffelde tante Ann.

‘Nee. En de dingen die je ziet, als je mobieltje geen fotofunctie heeft ...’ Judith schudde grijnzend haar hoofd. ‘U ziet er anders uit dan ik gedacht had,’ zei Judith eerlijk. ‘Ik dacht aan bloemetjesjurken en permanent.’

‘Ik weet niet hoe dat in Nederland gaat, maar hier blijf je jong. Er zit iets in het water. Daarbij hebben we een geweldige kapster. Jij kunt ook wel een beurtje gebruiken.’ Tante Ann pakte keurend Judith’s honingblonde haar tussen haar vingers. ‘Wat droog!’

‘Tante!’ zei Judith beledigd. ‘Ik gebruik heus wel goede conditioner.’

‘Wacht maar tot Tina je onder handen neemt. Jaren glijden van je af. Maar dat is van later zorg. Kom, ga gauw mee naar huis, dan kun je uitrusten. De reis zal je wel uitgeput hebben. Kindje, wat ben ik blij dat je er bent!’ Tante Ann kreeg vochtige ogen. ‘Sarahs kleine meid. Wie had dat ooit gedacht. Zij had ook van die mooie, dromerige groene ogen, wist je dat?’

Judith schudde haar hoofd. ‘Ik heb nooit een foto van haar gezien. Oom Theo heeft alles weggedaan.’

'Ja, dat is wel zijn aard.' Tante Ann kneep haar lippen samen, stak haar arm beslist door die van Judith. 'Genoeg stilgestaan bij het verleden. Kom kindje!' Ze knipoogde. 'Wie weet wat je hier vindt. Er zitten hier een aantal verstokte vrijgezellen.'

'Oh, nee, tante, ik laat me niet koppelen!'

'Je hoeft je alleen maar te laten vangen.'

'Tante!'

Judith had geen tijd meer voor nog een weerwoord. Tijdens de autorit werd ze in beslag genomen door de omgeving die adembene-mend mooi was. Aan de horizon zag ze bergen gedecoreerd met naaldbomen die in golven op haar af kwamen, duidelijk afgetekend tegen een lichtblauwe lucht. In het gedeelte waar de auto reed, groeiden vooral loofbomen met hier en daar een spar. In de late dagen van september begonnen de bladeren te kleuren. Het diepe zomergroen maakte plaats voor het geel dat aan de randen knabbelde, stukje bij beetje terrein winnend. Judith zuchtte verzaligd. Dit beeld zou ze nooit meer vergeten.

Ann draaide de auto een bocht om en stopte toen even. In een kleine vallei stonden een aantal huizen in keurige vierkanten geschikt. Winterking. Het lag omarmd door bossen met een kant tegen de voet van een berg, geflankeerd door een ven. De huizen waren betimmerd met witte houten lamellen en waren omringd door tuinen. De territoria werden van elkaar gescheiden door buikhoge heggen, niet door schuttingen. Kennelijk hechtte men niet zoveel waarde aan privacy.

Judith rekte zich verder naar voren om meer te kunnen zien. De weg waar ze op reden ging heuvelafwaarts en slingerde zich als een aorta door het dorpje om uit te komen bij het kloppende hart: een aantal grote gebouwen rondom een pleintje.

Ze reden een loods binnen waar nog meer voertuigen stonden, voornamelijk jeeps. De enige luxe personenauto was de Oldsmobile.

'We zijn hier zo goed als autovrij. We gebruiken wat jeeps voor het werk in het Park en we hebben deze voor gasten of toeristen. Die komen hier ook, maar niet zo vaak.' Ze klopte op het stuur van de Oldsmobile. 'Ik woon in Daisylane, de hoofdstraat, dus we hoeven niet ver te sjouwen.' Kordaat pakte ze een van de koffers vast en wilde er niet van horen om hem af te staan.

Het huis was inderdaad niet ver weg. Tante Ann was al naar binnen via de achterdeur. Ze treuzelde want ze wilde het gevoel van rust dat op haar neerdaalde vasthouden. Veel groene, keurig onderhouden gazons liepen naar evenzogoed onderhouden veranda's. Schommelstoelen met plaids, katten die lui in de zon lagen.

Aan de overkant van de straat stond een donkerharige man geleund tegen de deurpost. Ze knikte hem wat verlegen toe. Hij vatte dat blijkbaar op als een uitnodiging om kennis te maken en stak over.

'Hallo. Ik ben Josh Deer.' Hij zag eruit als begin veertig en had een sterke, prettige handdruk die ze een beetje nerveus beantwoordde. Hij was niet bijzonder aantrekkelijk, maar had een enorm charisma.

Ze mocht hem niet echt, maar kon zich ook niet van hem afkeren. Donkerbruine, bijna zwarte ogen gleden over haar lichaam en zijn lippen gingen iets van elkaar. Ze stond op het punt om hem een draai om zijn oren te geven, totdat ze zich herinnerde dat ze hier in een andere wereld was. Op een briesje dreef zijn geur haar kant op en ze deed een klein stapje achteruit. Hij was niet zomaar iemand. Dit was een hooggeplaatste Varulv - een Weerwolf. Ze was even vergeten hoe het hoorde. Ze hield haar hoofd schuin en ontblootte haar hals. Om op haar knie te vallen zoals je voor een Alpha deed, ging haar te ver. Zo bijzonder was hij nou ook weer niet, al was hij dan ook erg gespierd en dat zeer goed verzorgde ringbaardje was fascinerend. 'Ik ben Judith, het achterlichtje van Ann.'

'Dat weet ik, we verwachtten je al. Fijn dat je er bent. Heb je een goede vlucht gehad?'

'Ja, dank je wel.'

'Welkom in Winterking.' Hij grijnsde en deed een stapje naar voren.

Ze kreeg de indruk dat alleen de etiquette hem ervan weerhield om aan haar achterste te snuffelen.

Krijg een leven, joh! Ik snuffel toch ook niet aan jou!

'Je bent een Wolvin.' Hij had haar geur geanalyseerd. Zijn glimlach werd mogelijk nog breder. Hij knipoogde zelfs.

'Joh! Meen je dat nou? En ik mezelf maar afvragen waarom ik flos met een botje. Dank je wel, je hebt me echt de ogen geopend.' Het schoot eruit voor ze er erg in had.

Hij scheen niet in het minst beledigd: 'We hebben naar je komst uitgekeken. Je blijft toch vier weken? Je hoeft niet bang te zijn dat je de luxe van de beschaving gaat missen. We zijn van alle gemakken voorzien. We hebben zelfs een trimsalon. Al zal ik graag bereid zijn om jou te helpen takjes uit je vacht te halen.'

Hij kwam weer dichterbij.

Tjasses! Judith deed een stapje achteruit en keek hem koeltjes aan. *Wat een engerd!* 'Dat zal niet nodig zijn.' Ze draaide zich om en volgde haar tante het huis in.

Josh glimlachte. Geen gemakkelijke prooi, maar jagen had hij tot een kunst verheven. Hij stak zijn handen in zijn zakken en floot opgewekt, terwijl het hij huis naast tante Ann betrad.

'Pa, goed nieuws. Ze is er eentje, ik rook het. Ze is alleen nog niet Ontwaakt,' viel hij met de keukendeur in huis.

'Laat het maar aan jou over om vrouwen te besnuffelen. Echt Josh, het is een onaangename gewoonte van je.' Jesse slikte een stukje toast weg.

'Ik besnuffelde haar niet, de geur was zo sterk dat ik het niet kon missen, broertje. Pa, ik wil een dubbel portie vandaag. Om de een of andere reden heb ik enorme trek.' Hij pakte een mok uit een kastje en stak hem naar Jesse uit. 'Maak jezelf nuttig in plaats van mooi te wezen en schenk eens in.'

Jesse keek ernaar en trok een gezicht. 'Ik ben je slaafje niet. Pak je eigen koffie maar.'

'Jij bent de jongste, dus jij bedient mij.' Josh pikte een aardbei uit Jesse's schaalte.

'Oh, nee, ouwe jongen. Je zit nog niet in het verpleeghuis, al gedraag je jezelf wel zo. Er zijn tijden bij dat ik blij ben dat Pa je opgenomen heeft toen je een kleine jongen was. Stel je voor dat ik genetisch op je leek! Mijn toekomst zou er donker uitzien.'

Josh haalde uit met een theedoek, die Jesse lachend ontweek. 'Ik zal straks wel eens polshoogte gaan nemen. Nog niet Ontwaakt? En dat op haar leeftijd? Dat is uitermate vreemd.'

Graham Bestman bleef met de koffiepot in zijn handen staan en scheen niets te horen van het gekibbel.

'Goed beschouwd is ze nog maagd, net als een Valkure. Dat zal voor jou een hele uitdaging zijn, Josh,' sneerde Jesse. 'Heeft er niet ooit een jou in de ballen getrapt?'

'Valkures waren toch jouw persoonlijke fetisj sinds je vijftiende? Had jij daar niet een hele stapel stripromans van? Joost mag weten wat je ermee deed, maar die bladzijden waren plakkerig!'

Jesse sprong op, zijn hoektanden uitgeschoven.

'Houd op!' bulderde Graham. 'Zijn jullie gek geworden?'

Josh grijnsde. 'Kom Jesse, laten we vrede sluiten. Hier heb je een bot. Voelt vast lekker in je hand. Je hebt die boekjes toch nog?'

Graham greep in. 'Josh, als je jezelf niet kunt gedragen, eet je voortaan maar thuis. En jij,' hij keek dreigend naar zijn jongste spruit, 'je zou toch beter moeten weten. Geef hem geen munitie.'

'Ja, Pa,' klonk het gehoorzaam uit twee kelen, met een gegrinnik erachter aan.

'Zo mag ik het horen. Iemand nog koffie?' Graham keek vragend rond.

'Geen koffie vanmorgen. Wel thee voor mij. En het roerei met een extra scheutje melk.' Josh keek over Grahams schouder mee in de pan.

'Wanneer leer jij nou eens voor jezelf te koken. Het is elke morgen hetzelfde,' gromde Graham.

'Ik kan best koken, ik vind het alleen dolkomisch om jou met je roze schortje te zien. Dat is pas een manier om de dag met een lach te beginnen. Het brengt overigens wel het blauw in je ogen naar voren.'

'En je hebt nu je kans op ontbijt verknald. Verdwij, Deer!'

'Kom, kom. Het was maar een grapje,' zei Josh suikerzoet.

'Dat zijn geen grapjes. En je charme werkt niet bij mij.'

'Waar is je gevoel voor humor? Verloren tussen het opstaan en tanden poetsen? Kijk eens onder je bed, misschien ligt het daar nog tussen het stof en je vuile sokken.'

Grahams blik liet niets te raden over. 'Deer, maak dat je weg komt!'

'Niet zo schreeuwen! Denk aan de burens! Wat moet onze lieve, sappige Judith wel niet denken? Je jaagt haar nog weg!' Om het laatste woord te hebben, voegde hij er zachtjes aan toe: 'En ik geloof dat haar komst hierheen je alles waard is. Dus.'

Graham deed er het zwijgen toe. Hij plensde een mok vol en brandde prompt zijn hand, omdat het kokende water te hoog opspatten. Hij vloekte en hield zijn hand onder een straal koud water.

Jesse beboterde grijnzend nog een geroosterde boterham. 'Sappig, Josh?' treiterde hij.

'Teveel vrouw voor jou. Precies goed voor mij. Ik mag dat mollige wel.' Hij glimlachte suggestief.

'Jij zet overal je tanden in,' daagde Jesse uit.

'Genoeg!' Graham zette zijn handen in zijn zij.

De broers keken elkaar aan en konden het niet helpen: ze kregen de slappe lach. Zoveel macht als Graham in het dorp had, zo hopeloos weinig had hij in te brengen bij zijn zoons. Maar dat kwam vandaag vooral door zijn roze schortje met het opschrift "Take a bite".

Hoofdstuk 2

Aanvankelijk had ze gedacht dat ze in een toeristenwoning zou verblijven, maar het bleek dat tante Ann al een kamer voor haar in orde had gemaakt. Ze wilde haar tante niet tot last zijn en ze stribbelde tegen totdat haar tante haar eens goed knuffelde en zei dat ze er naar uitkeek om voor haar te gaan zorgen.

Judith kreeg nauwelijks de kans om de jetlag te boven te komen. Half Winterking stond op de stoep met soms waanzinnige smoesjes om haar te keuren. Ze werd aan iedereen voorgesteld en na een poosje kon ze de namen niet meer bij de gezichten plaatsen. In de late avond kwam ook Graham Bestman, de Alpha van Winterking, langs om haar welkom te heten.

Ze vond hem gelijk erg aardig. Er leek een pittige zestiger voor haar te staan, maar in feite was de bezielende leider zo'n tweehonderd jaar oud, vertrouwdde hij haar toe, duidelijk vissend naar een complimentje. Hij had blauwe ogen, een dikke bos grijs haar en een eveneens grijze snor. Hij was groot en fors van gestalte met een klein buikje. Ze babbelden wat en ze kreeg de indruk dat hij haar subtiel uithoorde.

Een schaduw viel door de schuifdeur naar binnen. Het gezicht van Ann verhardde zich en Graham keek boos de andere kant op. Een beeldschone roodharige vrouw keek fronsend door het raam. Ze had bijzonder veel aandacht voor Judith, die zich erg ongemakkelijk voelde onder de harde blik.

Daarna trok de vrouw haar wenkbrauwen op, draaide zich langzaam om en liep met een slangachtige gratie, waarmee ze half Nederland plat zou kunnen krijgen, uit het gezichtsveld.

'Wie was dat?' vroeg Judith nieuwsgierig.

'Niemand die je zou willen kennen,' zei Ann zuur. 'Maar je komt er toch wel achter. Dat is Rane. Ze woont hier schuin tegenover, naast Josh Deer.'

'Hebben ze iets met elkaar?'

'Nee. Ze heeft iets met Jesse, Grahams jongste zoon.' De toon in tante Anns stem was genoeg om het onderwerp te laten varen.

Graham excuseerde zich en Ann stuurde haar achternichtigte resoluut onder de douche, en de nog aanwezige visite naar huis. Ondertussen maakte ze warme thee met honing die ze aan Judith op bed presenteerde.

'Welterusten, m'n lieve kind.' Ann kuste haar op het voorhoofd.

Judith voelde de warme lippen op haar huid en plotseling brak ze in stukjes. De spanning van de afgelopen tijd werd haar te veel. Ze deed een dappere poging haar tranen terug te dringen, maar dat lukte niet. In een gestage stroom begonnen ze vloeien.

Ann nam haar in de armen en wachtte tot ze wat rustiger werd.

'Dank u wel, tante.' Ze veegde met haar mouw de tranen van haar wangen.

'Kindje, je hoeft me niet te bedanken.'

'Toch wel. Toen ome Theo overleed, dacht ik dat ik alleen op de wereld zou zijn. Hij hield me angstvallig weg bij iedereen die er maar naar uitzag dat hij kon keffen. Ik moet bekennen dat hij daar wel een goede reden voor had.' Ze begon nog harder te huilen. Tussen de snikken door, hikte ze: 'Ik heb ooit het konijntje van de buurkinderen opgegeten, toen ik een jaar of acht was!'

'Meisje, meisje toch. Het valt ook niet mee voor een Welpje zonder goede leiding.' Tante Ann streelde troostend haar haren.

'U bent zo lief voor me. Ome Theo heeft me zelfs nooit goedenacht gekust. Het enige dat hij me naliet was dat kistje.' Ze snoot haar neus. 'In dat kistje vond ik uw telefoonnummer en een kaart met Winterking erop.'

'De dag dat je belde, zal ik nooit meer vergeten. Jij hebt ook mijn wereld opgevrolijkt,' zei tante Ann met een lichte trilling in haar stem.

'Ik heb nooit geweten dat oma een zus had. Ik vraag me soms af wat ome Theo nog meer voor me heeft verborgen.' Ze slikte haar laatste tranen weg. 'Maar nu heb ik u gevonden.'

'Je hebt hier altijd een thuis, m'n kind, zelfs als je terug in Nederland bent. Ik weet dat het niet makkelijk voor je is geweest in de afgelopen jaren. Theo, ach, hij deed zijn best, maar hij kon nooit je moeder vervangen. Nu hij er niet meer is, zul je een nieuwe weg kunnen inslaan. Ik hoop dat Winterking daar deel van uit zal blijven maken. Probeer nu maar wat te slapen, daar knap je van op. Als het niet lukt: ik ben beneden, dan drinken we samen nog wel een kopje thee.'

Judith snoot nog een keertje haar neus en knikte.

Ze kon de slaap niet vatten. Misschien een vleugje frisse lucht? Ze ging het bed uit om het raam open te doen. In het donker zong ergens een nachtegaal. Dit was zo anders dan Groot-Sleuvink. Daar blèrde altijd wel ergens veel te harde muziek of scheurde een auto met twee wielen door de bocht.

Terwijl ze naar buiten keek, werd haar aandacht getrokken door een boom die bij de burens krakend heen en weer zwaaide.

Een man klom ertegen omhoog. Geroutineerd sprong hij naar een raam. Hij had Judith niet gezien. Even was ze in de verleiding om de politie te bellen, toen het tot haar doordrong dat inbrekers hier niet rondhingen. Daarvoor was het onherbergzame gebied te afgelegen en de sociale controle in het tweeduizend zielen tellende dorp te groot. Hij moest daar wonen. Waarom gebruikte hij de voordeur dan niet? Ze schudde haar hoofd. De Varulvaanse wereld stak toch heel anders in elkaar.

Hoofdstuk 3

Judith werd wakker van getjilp bij haar raamkozijn. Een merel loerde naar binnen. Hij bestudeerde haar met zijn kopje scheef, terwijl ze uit bed stapte. Judith bleef hem strak aankijken, maar hij ging niet weg, zelfs niet toen ze zich begon aan te kleden. Judith daagde hem uit met een omgekeerde striptease door haar jeans aan te trekken, waarbij ze ondeugend haar volle achterste tegen de vogel schudde, gevolgd door een langzaam aantrekken van haar favoriete crèmekleurige, licht getailleerde blouse dat de net iets te voluptueuze rondingen van haar lichaam verborg. Tot slot stak ze haar tong uit. De merel bleef zitten.

Judith keek even in de spiegel. Haar halflange haar deed zoals gewoonlijk waar het zelf zin in had, dus ze liet het lekker zo. Ze maakte zich alleen op met wat huidkleurige oogschaduw en donkerbruine mascara. Ze knipoogde tegen zichzelf. Het schoonheidsslaapje had haar goed gedaan.

Gerommel in de keuken maakte haar erop attent dat tante Ann wakker was. Judith had zo lang alleen gewoond dat ze het heerlijk vond met iemand samen te kunnen ontbijten. Ze haastte zich naar beneden. 'Tante, ik snap dat u zich van een gastvrije kant wilt laten zien, maar dit is een heel klein beetje overdreven,' zei Judith. Ann had een stapel pancakes gebakken waar je een leger van zou kunnen voeden.

Beteuterd keek het dametje naar de schotel. 'Ik heb me inderdaad een tikje vergist in de

hoeveelheid. Maar ja, het is ook zo lang geleden dat ik uitgebreid ontbijt gemaakt heb. Voor mezelf heb ik genoeg aan een toastje met jam.'

'Ze lijken me heerlijk, tante. De dieetgoeroes hebben aan mij een slechte. Ik neem er mooi een paar.' Judith schepte gul op en goot er ruim stroop over. Met genoegen beet ze in het zachte deeg. 'Lekker!'

Ann keek blij toe. Zelf nam ze er ook eentje.

'Wat er overblijft geven we wel aan de school. Kinderen in de groei zijn altijd hongerig en kunnen wel wat extra's gebruiken. Het komt goed uit, want ik was van plan je na het ontbijt Winterking te laten zien.'

'Lijkt me geweldig. Zeg, tante, oefent hier het nationale Gilde der Inbrekers? Als dat zo is, dan is er eentje ontzettend gezakt voor zijn examen.'

'Hoe bedoel je?'

'Er klom iemand in de boom hiernaast.'

'Oh, je bedoelt Jesse. Tja. Ik leg het je nog wel eens uit.'

De achterdeur ging open.

"*Yummy, yummy, yummy I've got love in my tummy ...*" Het liedje kwam spontaan in haar op. Een zeer knappe man was binnengestapt. Hij was veel jonger dan zij, minstens vijftien jaar, afgaande op het uiterlijk. Ze raapte denkbeeldig haar onderkaak van de grond.

'Hallo Ann.' Een stem van melodieuze, stroperige charme.

"*A taste of honey, tasting much sweeter than wine ...*" Verdikkie, ze moest ophouden. Ze voelde zich zo'n cartoonfiguurtje dat zich buitenproportioneel uitliet over het object van verlangen.

De man kuste tante Ann op haar wang. Kennelijk was hij hier erg thuis.

'Je had een karweitje voor me, geloof ik.'

Oh, ik kan wel honderd karweitjes bedenken voor àl jouw spieren. En doe geen moeite, ik neem je gewoon hier op tafel, tussen de jam en de crackers. Wat ik dáár allemaal niet mee kan doen ...

Judith schrok van haar eigen gedachten. Ze keek snel naar haar voeten. Wat was er in hemelsnaam in haar gevaren?

'Ja, m'n jongen. De grote haag heeft een vervelende uitstekende tak waar ik net niet bij kan. Die moet eraf gezaagd worden.'

Oh, hoe fallisch ...

En nou houd je op! sprak ze zichzelf toe. Normaal gedroeg ze zich nooit zo! Zelfs niet in haar meest ondeugende fantasieën.

De man draaide zich naar Judith toe met een prachtige glimlach om zijn sensuele mond.

'Wij kennen elkaar nog niet, geloof ik. Ik ben Jesse.' Hij stak zijn hand uit.

God, wat een stem; hij klonk als warme karamel, dikke, vloeibare pure chocolade van minstens zeventig procent cacao en een toef slagroom. 'Judith,' piepte ze. Tuurlijk. *Kon ze alsjeblieft normaal doen?*

De uitgestoken hand was sterk en warm met een zachte huid en goed verzorgde nagels. Hoewel hij een ruimvallend T shirt droeg was het duidelijk dat dit een afgetraind lijf verborg. Zijn huid had een gezonde, licht gebruide teint die over de spieren van zijn armen spande als een levende anatomische les. Hij bezat ook nog een kuiltje in zijn kin plus twee in zijn wangen als hij lachte. Hij was dodelijk voor haar gemoedsrust.

Gelukkig blokkeerde de tafel het zicht vanaf heuphoogte en hield ze voor alle zekerheid haar ogen strak gericht op het puntje van zijn neus.

'Ik ga maar eens aan de slag. Mijn vader had nog meer karweitjes.' Hij glimlachte nog een keer alvorens zich om te draaien.

Judith keek hem bijna kwijlend na. Ze dwong zichzelf op een rustig tempo te gaan ademen. Er is niets aan de hand, sprak ze zichzelf bemoedigend toe. Kom op nou, alsjeblieft zeg! Stel je niet aan! Ja, hij was een smakelijk hapje. Maar in Nederland zit het ook vol met leuke mannen. Wat te denken van die aardige boekhouder op je werk? Of die patatboer van op de hoek? Die had zelfs een tweede huisje met vaatwasser en droger ergens op de Wadden! Nou dan! De oude grijze buurman van tachtig was wat minder, maar vooruit, Nederland kan nou eenmaal niet bevolkt zijn met alleen maar adonissen.

Jesse is trouwens veel te jong voor jou ...

Ze haalde diep adem, telde tot tien en vroeg: 'Mag ik er nog een, tante?'

'Heb je nog steeds trek?'

Ja, alleen niet in pancakes. Maar je moet toch wat.

Judith lachte enigszins onzeker. 'Nou, ik heb eigenlijk toch wel genoeg.' Ze nam een slokje koffie en nam zich voor niet meer aan Jesse te denken. Hij had eigenlijk best lelijke neusgaten, nu ze erover nadacht.

Ze wandelden door Winterking waarbij Judith gezichten herkende en ze bekeek de etalages van de diverse winkels. Ze verbaasde zich erover hoe men op zo'n kleine ruimte toch van alle gemakken voorzien kon zijn. Er was een grote supermarkt, "Leemans", een sportschool; "Muscles", "All this and more", een winkel waar je letterlijk alles kon kopen, "Joey's", de enige eetgelegenheid in Winterking en "Trick a Tick", een kap- annex trimsalon. Voor Weerwolven welteverstaan. Alles was gecentreerd rondom het Wolfmanskvare, een groot plein, met een standbeeld van een huilende wolf die op een voetstuk midden in een waterpartij stond. Om het beeld heen lag een keurig bijgehouden gazon met bankjes. In perkjes wuifden de bloemen mee op de wind alsof ze luisterden naar muziek die alleen voor hun blaadjes bestemd was.

Er waren geen lantaarnpalen, want elk gebouw had een lamp met bewegingssensor. Een groot pand had als opschrift: "Bureau voor Burgerzaken."

'Dat is een soort stadhuis,' verklaarde tante Ann toen ze ernaar vroeg. 'In dat gebouw zijn ook de bibliotheek en ons gemeenschapshuis gevestigd en Graham heeft er zijn kantoor. Als we dat allemaal apart zouden moeten onderbrengen zou dat teveel ruimte kosten. Die is kostbaar in Winterking. Steeds meer Varulven keren zich af van de gewone leefwijze en gaan onze opvattingen aanhangen. Uitbreiden kan eigenlijk niet zonder de aandacht op ons te vestigen of het woud te vernietigen. We moeten het daarom doen met wat we hebben.'

Judith knikte. Iedereen had van Winterking gehoord: een buitenbeentje in de Varulvaanse wereld. De inwoners geloofden er niet in dat het derde stadium, de "Eenheid", bereikt moest worden om een volwaardig Wolfs leven te leiden. Zelf was ze nooit verder gekomen dan het eerste stadium, de Transformatie. Daarom voelde ze zich maar half Wolf; het Ontwaken, treetje nummer twee op de Varulvaanse ladder, liet zich echter niet dwingen.

'Tante ...' aarzelde Judith, terwijl ze haar gedachten over de kwestie liet gaan. 'Ik weet het niet, hoor. Ik ben zelf nooit verder gekomen dan het eerste stadium en ik wil het ook wel geloven, maar ja. Het is toch wat we leren: de Eenheid leidt ons, de Eenheid is wat ons onderscheid van roofdieren, wat ons meer maakt dan ... tja ... een moordenaar.'

Tante Ann keek haar strak aan. 'En jij wilt de prijs daarvoor betalen?'

Judith kleurde. 'Nee natuurlijk niet, zeg. Ik ga toch geen mens doden om het hart te kunnen opeten. Tante ... toe.' Ze wiebelde ongemakkelijk heen en weer. 'Het idee ...' Ze sloeg haar ogen neer. Plotseling vroeg ze zich af of ze wel de waarheid had gesproken. Hier in dit dorp werd ze heel dicht bij haar Wolfse aard gebracht. Het zette haar aan het denken.

'Josh vertelde me dat je nog niet Ontwaakt bent,' ging tante Ann verder.

'Wat? Wanneer heeft hij dat gedaan dan? En hoe kan hij dat weten? Oh, ga me niet vertellen dat hij dat kan ruiken.'

Tante Ann trok haar wenkbrauwen op.

'Getsie! Als die man nog een keer in mijn buurt komt, doe ik hem wat! Het is toch belachelijk dat hij dat hier gaat rondbazuinen. Straks zet hij nog een advertentie in het plaatselijke krantje!'

'Dat zou inderdaad wat voor hem zijn,' grinnikte tante Ann 'Maar meisje, zou je niet willen Ontwaken?'

'Tuurlijk wel. Maar dat heb ik niet in de hand! Zelfs de Valkures weten niet waarom de een wel en de ander niet Ontwaakt. En als iemand het zou moeten weten dan zijn zij het wel met al die boeken. Ik zou trouwens een moord doen om daar eens in te kijken. Geschiedenis heeft me altijd getrokken. Zou ik moeten intreden, denkt u?'

‘Wat? Ben jij helemaal mal. Natuurlijk niet!’ Tante Ann legde haar hand op haar hart. ‘Kindje! Houd alsjeblieft op met die belachelijke gedachten. Intreden! Bij de Valkures!’

‘Tante, kom tot uzelf! Het was maar een idee.’

‘Zet het heel snel uit je hoofd. Als je intreedt, kan ik je nooit meer zien! Dat zou ik vreselijk vinden. En je mag met niemand meer contact hebben en ...’

‘Ja, tante,’ zei Judith haastig. ‘Ik begrijp waar u heen wilt. Het spijt me dat ik u van streek heb gemaakt, dat was absoluut niet mijn bedoeling. Wees alstublieft niet boos. Vanavond kook ik, om het goed te maken.’

‘Die olijftak neem ik aan. Mogen het spruitjes zijn? Ik heb al in geen jaren spruitjes met een gehaktbal en veel jus gegeten.’

‘Afgesproken!’ Judith lachte opgelucht. Ze had een vreselijke hekel aan spruitjes, maar om haar tante weer in goede stemming te brengen, zou ze de maan zelf opgebakken hebben. Met een uitje.

De deur van “All this and more” ging open. Een spichtig mannetje zette een bord buiten. Zijn haar stond alle kanten uit en zijn gezicht was bezaaid met sproeten. Hij keek stralend naar tante Ann. Hij kwam niet naderbij, maar Judith kreeg de indruk dat hij op het punt stond om goede manieren naast zich neer te leggen en op haar af te stormen. Onwillekeurig begon ze te grijnzen.

‘Dat is Rusty Copper,’ zei tante Ann. ‘Hij en zijn partner Marvin Young zijn belangrijke leden in ons dorp. Ze zijn wel tot Eenheid gekomen, maar kozen ervoor om de wereld achter zich te laten.’

Rusty stond zowat op springen om naar hen toe te gaan. Judith voelde bijna zijn energie haar kant opstromen, zo sterk was het charisma dat hij bij zich droeg. Als hij op dit moment Wolf was geweest, zou hij beslist met zijn staart gekwispeld hebben.

‘Zijn er nog meer volledige Varulven?’

‘Ja, nog een stuk of drie, met Rane als enige Wolvin. Nou ja, niet meer nu jij er bent.’ Tante Ann gaf haar een kneepje in de arm. ‘Maar de meeste inwoners van Winterking zijn Ontwaakte Wolven met hun echtgenotes en kinderen, of volwassen kinderen van Varulven - geen Welpen - die geen deel willen uitmaken van de gewone wereld, omdat ze zich te zeer verbonden voelen met de Wolfse aard. Britt Johanssen, onze arts, bijvoorbeeld. Ze studeert Varulvie en is een echte beroemdheid. Zelfs de Valkures vragen wel eens om haar expertise.’

Een vrouw met kinderen wandelde voorbij en de kinderen knikten eerbiedig naar Rusty, die overdreven boog bij het teruggroeten.

‘Hij heeft een groot aanzien hier,’ bemerkte Judith geïntrigeerd.

‘Rusty en Marvin fungeren als een soort brug; niet iedereen durft altijd naar Graham toe te komen na het Ontwaken als het tijd wordt om te beslissen over de Eenheid. Omdat zij het zelf hebben ervaren en bovendien sensitieve mensen zijn kunnen zij helpen een beslissing te nemen. Marvin zeker, hij is de onderwijzer hier en van onschatbare waarde. Hij weet precies waar de Welpen doorheen gaan en geniet bij de jonge Varulven een zeer groot aanzien. Misschien wel meer dan Graham. Er worden zo weinig Welpen geboren ...’ Het klonk verlangend.

Judith had wel foto’s gezien bij tante Ann, maar gezien de manier waarop ze opgesteld waren - achter andere verscholen - durfde ze er niet goed over te beginnen. Ze stak haar arm door die van tante Ann, grijnsde breed naar Rusty en in een langzaam tempo liepen ze naar huis.

Graham kwam die middag langs. Hij had iets in zijn handen.

‘Toen je moeder hier vertrok, heeft ze mij een kistje in bewaring gegeven. Jij bent haar enige kind. Het komt jou toe.’

‘Wat bedoel je? Heeft mijn moeder hier gewoond?’ Ze negeerde het kistje volkomen.

‘Heeft Theo je niets verteld?’ vroeg Ann.

‘Nee ...’ fluisterde ze.

Ann en Graham keken elkaar aan.

‘Alsjeblieft, kindje.’ Hij duwde het zachtjes in haar handen. ‘Misschien is het antwoord hier wel in te vinden.’

Het was een heel gewoon sigarenkistje, niet afgesloten, maar met, inmiddels vergeeld, plakband dicht getapet. Haar maag trok samen en de adem werd uit haar longen geslagen. Haar vingers trilden zo erg dat het kistje bijna op de grond viel. Ze moest even gaan zitten. Ze pakte het kistje op en klemde het tegen zich aan alsof het een reddingsboei was. Het werd ijskoud in haar lijf en haar voeten leken van beton. Tante Ann zette een glaasje water voor haar neer. Ze wilde het met een hand aanpakken, maar ze trilde zo dat ze de helft morste. Hulpeloos keek ze van tante Ann naar Graham. Ze probeerde te spreken, maar het enige dat ze voort kon brengen was een vaag gepiep. Het tikken van de klok werd luider en luider, tot ze bijna doof werd van het gebons in haar hoofd.

'Kijk naar me,' zei Graham, terwijl hij haar bij de schouders pakte. 'Luister naar mijn stem. Rustig ademen. In en uit, toe maar, in en uit. Je wordt vanzelf rustiger als je jouw adem beheerst.'

Judith deed wat hij zei en langzaam begon ze tot zichzelf te komen. Hij nam haar het kistje af en zette het op tafel. Met argusogen volgde ze zijn bewegingen. Ze keek naar het doosje alsof het van goud was. Ze stak een hand uit en streelde het kistje. Dit had haar moeder voor haar achtergelaten. Dit waren haar laatste woorden aan haar dochter. Het leek of het kistje warm aanvoelde. Het was een prettige, geruststellende warmte, als een deken op een koude winterdag. Haar hart begon op een rustig tempo te slaan en de prop in haar keel verdween.

De tape was vergaan en ze kon het zonder al te veel moeite lospeuteren. Ze deed het deksel open en bekeek de inhoud. Een officieel papier: een geboortebewijs. Van haar. Volgens dit papier was ze geboren in Canada. 'Ambrose Ward,' fluisterde ze. Alles wat ze had geloofd, had gedacht, bleek anders te zijn. De bodem werd onder haar voeten weggeslagen. Ze voelde zich in een afgrond vallen. Theo had verteld dat haar vader een Nederlandse man was die bij een auto-ongeval om het leven was gekomen en haar moeder had het nooit over hem gehad.

'Wat zeg je?' wilde Graham weten.

'Ambrose Ward is mijn vader.'

Tante Ann greep naar haar keel.

Judith zag de blik van verstandhouding die ze over de tafel wisselden. 'Wat is er?' Haar stem schoot omhoog. 'Wat vertellen jullie me niet?'

'Niks, kindje. Helemaal niks,' verzekerde tante Ann haar.

'Wel waar. Ik ben niet gek, ik wil het weten.' Ze ging staan en haar lange, puntige gele nagels trokken diepe krassen in het hout. Ze had niet in de gaten gehad dat ze bezig was te transformeren.

'Dat is iemand die niet in ons gelooft. Hij is erg machtig en zal alles doen om ons te vernietigen. Maar ik zal ervoor zorgen dat hij er niet in slaagt,' zei Graham.

'Hij leeft dus nog?' vroeg ze gretig.

'Ja. Hij woont in Summerking, aan de andere kant van het Black Pine Ridge National Park.'

'Kan ik hem ontmoeten?'

Graham pakte haar bij de schouders. 'Meisje, deze ... eh ... man, is zeer gevaarlijk. Hij is nog van de oude stempel. Je weet wat dat betekent?'

Ze schudde haar hoofd.

'Jij bent een Wolvin.' Hij liet een stilte vallen.

Het duurde even voor Judith begon te beseffen wat hij bedoelde. Varulven plantten zich zelden voort. En als het gebeurde dat er nakomelingen geboren werden, waren het meestal kinderen, geen Welpen en vrijwel altijd van het mannelijk geslacht. Wolvinnen, wanneer zij in een Roedel geboren werden of toetraden, lieten die Roedel in rang stijgen. De machtigste Roedels vormden een adviesorgaan van de Raad, de vrijwel onbenaderbare regering der Varulven. En niet alleen dat. Wolvinnen werden uitgehuwelijkt, zowel voor status als het verkrijgen van macht en moesten maar één ding doen: de kostbare Welpen produceren.

'Als hij niet weet dat jij leeft, kun je dat maar beter zo houden.' De dreiging in zijn stem was zwaar.

'Oké,' haalde ze bakzeil. Ze wilde de Alpha niet voor het hoofd stoten door eigenwijs te zijn. *Voor nu. Ik wil hem leren kennen. Ooit.*

'Pa, ben je gek geworden? Rane wordt al jaloers als ik een praatje maak met de oude mevrouw

Copper, laat staan dat ze blij wordt van het idee dat ik met een Wolvin in de vrije natuur ga ronddartelen.'

'We praten hier niet over een gewone vrouw, het is Sarahs dochter. Ze loopt al zoveel achter en ik kreeg duidelijk de indruk dat ze klaar is om te Ontwaken,' zei Graham.

'Nee, Pa, ik doe het niet. Ik heb geen enkele ervaring met Ontwaken. Punt.'

'Als je Alpha van Winterking wilt worden, dan ...'

'Ik wil nog helemaal geen ...'

'Ik wil me nergens mee bemoeien, maar ...' Josh was binnengekomen.

'Doe dat dan ook niet!' snauwde Jesse.

Josh trok grauwend zijn lippen op zodat zijn hoektanden duidelijk zichtbaar werden. Uit zijn keel klonk een laag gegrom. Zijn ogen glinsterden geel. 'Zolang je onder Pa's dak woont, heb je te doen wat hij zegt.'

'Dan ben ik per direct weg.' Maar nog voor hij de deur bereikte, pakte Graham hem in zijn nekvel. 'Ze vind je leuk, Jesse, dat is al een goede basis om een vertrouwensband op te bouwen. Als dat niet het geval was geweest, had ik het Josh wel gevraagd.'

'Ik zou het graag gedaan hebben,' zei Josh met lage stem.

'Jij wil graag voor elke vrouw wat doen. Zolang ze maar ademt. Al heb ik daar ook mijn twijfels over!'

Josh haalde uit en het volgende moment zeilde Jesse over de tafel. Hij wreef zich over zijn kaak en probeerde te gaan staan.

Josh stond grauwend met gebalde vuist klaar en zijn ogen vlamden gevaarlijk.

Graham deed niets om zijn jongste zoon te helpen. 'Dat heb je verdiend. Je bent Josh respect verschuldigd. Terecht dat hij je dat nu even bijbrengt. Voor wat Rane betreft, met haar gevoelens houd ik geen rekening. Sinds haar komst in Winterking heeft ze alleen maar genomen en niets gegeven. Het is tijd dat ze iets terugdoet. Eerlijk gezegd, zoveel vragen we niet van haar. Ik bedoel, er is toch geen gevaar dat je iets voor Judith gaat voelen, nietwaar?' vroeg hij, zijn stem net iets te gretig en zijn wenkbrauwen vragend opgetrokken.

Jesse keek nurks voor zich uit. 'Ik moet de elanden tellen.' Josh' klap was hard aangekomen, maar het deed hem meer pijn, dat zijn vader erachter stond. Hij was gewend dat Graham oogluikend toestond dat Jesse meer mocht dan Varulvaans was toegestaan. Nooit had hij zijn autoriteit zo laten gelden als nu.

'Dat weet ik,' zei Graham. 'Neem haar mee. Het Ontwaken is niet ver weg meer, ik kan het voelen. Ik wil niet dat ze het alleen moet doormaken.' Grahams stem duldde nog steeds geen tegenspraak.

'Wat jij wilt, Pa.' Hij gaf onwillig toe en stampte naar de keuken. Hij pakte een biertje uit de koelkast en sloeg de deur zo hard dicht, dat de kast wat heen en weer ging.

'Als ie stuk gaat, houd ik het van je zakgeld af!' hoorde hij zijn vader brullen.

Jesse vloekte.

'En dat kost je een dollar voor de vloekenpot!' brulde Josh erachteraan.

Jesse snoof en ging met zijn rug tegen de boom in de tuin zitten. *Klootzakken! Alle twee.* Sinds Judith hier was, gedroeg zijn vader zich als een kloek met maar één kuiken als het om haar ging. En Josh ... die wilde natuurlijk weer gewoon een beetje proeven. Nou, ze gingen allebei hun gang maar. Hij deed er niet aan mee! Rane zou zijn ballen boven een vuurtje roosteren, zoveel was hem wel duidelijk. Al had hij liever dat ze daar wat anders mee deed. Hij gniffelde bij de gedachte en nam een slokje.

Hij bedacht dat het voor Judith ook niet mee moest vallen. En daarbij, ze ging alleen maar mee. Hij maakte zich vast zorgen om niets. Hoe groot was nou de kans dat ze daadwerkelijk zou Ontwaken? Precies. Zo erg was het toch allemaal niet? Hij bekeek de belletjes in zijn bier. Hij vond haar best aardig. Ze lachte zo lief naar hem. Liever dan naar Josh. En ze vond hem aantrekkelijk, dat had hij ook wel in de gaten. Hij begon breed te grijnzen. Ze rook ook erg lekker; net mos in de lente. Ze was vast ook net zo zacht. Wulps ook met al die rondingen. Heel anders dan de wilgachtige Rane. Hij trok wat aan zijn broekspijp. En ze had een mooie stem, tikje hees. Hij verloor zich in een dagdroom.

'Ik volg je niet helemaal, Pa.' Josh keek hem peilend aan. 'Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat je wil proberen hem van Rane af te helpen.'

'Ik kan niet ontkennen dat er een gedeelte egoïsme in zit. Maar voor het grootste deel ben ik oprecht bezorgd om Judith.'

'Ik had het ook kunnen doen. Ik had haar wel zover gekregen dat ze me voldoende vertrouwde om haar barrières te laten breken, waardoor ze zou kunnen Ontwaken. Ik bedoel ...' Het zat hem niet lekker. Hij vond de sappige Judith meer dan leuk. Het idee dat ze dan met Jesse daar in het mooie Black Pine zou gaan rondwandelen ... Hij kreeg er nachtmerries van.

'Judith móet blijven. De kans dat ze dat doet is groter als er hier iets is wat ze niet achter wil laten. Het kan je niet ontgaan zijn dat ze iets voor hem voelt. Als ze zich hier vestigt, kunnen we Winterking voorgoed op de kaart zetten. Dan krijgen ook wij een zetel in de Raad en kan niemand meer om ons heen. Niemand!' Grahams vuist eindigde met een dreun op tafel.

'Goed, jij bent de baas, je zult wel weten wat je doet.' Hij gaf Graham een vriendschappelijke klop op zijn schouder, maar zonder het echt te menen. 'Pa, hoe gaat het nu met de wildstand?' veranderde hij van onderwerp. Zijn kaken klemden zich echter stevig op elkaar.

'Niet zo best. Ik heb de nieuwste rapporten doorgelezen. Er zijn verschillende kadavers van elanden gevonden, aangevreten. De verwondingen wijzen niet op een poema of een beer. Bovendien zaten de harten er nog in, terwijl niemand op Jacht is geweest, iedereen wacht tot de Jagersmaan. We staan voor een raadsel. Hier, lees maar. Hij pakte een stapeltje dossiers en gaf ze aan zijn Bèta.

Josh nam ze door. Hij pakte de foto's en keek Graham walgend aan. 'Dit is ongelooflijk.' Zoveel nodeloos geweld kon hij bijna niet aanzien. Hij legde ze neer met de beeldzijde naar beneden. In de Varulvaanse gemeenschap werd je als kind al geleerd om het evenwicht tussen prooi en jager te respecteren. Je mocht zelfs geen vlieg doodslaan zonder dat er eerst over nagedacht was. Zo ging je niet met je prooi om. Nooit meer nemen dan je nodig had!

Dit, hij schoof de foto's van zich af, getuigde van te weinig respect voor de natuur. Zijn eten begon zich te roeren in zijn maag. Hij slikte. 'Ik zal een ploeg samenstellen, dan gaan we de zaak verder onderzoeken. Hoe eerder we de dader hebben, hoe beter.'

'Jongen, ik heb hier een zeer onaangenaam gevoel bij.' Graham keek bezorgd naar de foto's.

'Zou je misschien Jesse en Judith niet terug moeten roepen? Per slot van rekening is zij erg belangrijk. Als haar wat zou overkomen ...' Josh legde zijn hand op zijn vaders schouder. 'Niet dat Jesse niet belangrijk is, maar hij heeft in elk geval meer ervaring in het Black Pine Ridge dan zij. Ik vind het geen bezwaar om hen achterna te reizen.'

'Nee. Jesse kan het alleen wel aan en hij wordt straks Alpha. Dit is een mooie gelegenheid voor hem om te laten zien of hij er al klaar voor is.'

Josh beet op zijn lip. 'Pa, ik weet dat je er erg op gebrand bent dat Jesse je opvolgt, maar ik geloof echt dat hij nog te onervaren is. We praten hier over Winterking. Dat is veel te veel om op zijn schouders te nemen.'

'En jij?' vroeg Graham, terwijl hij een pen langzaam ronddraaide in zijn handen. 'Jij denkt het wel aan te kunnen?'

'Nog niet.' Josh bleef rustig, al kwamen de woorden moeilijk uit zijn keel die zich langzaam dichtsnoerde. 'Misschien ben ik maar een Half-Wolf, maar ik ben zeker geen halve man. Ik denk dat Winterking meer nodig heeft dan een volbloed.'

'Probeer je mij te overtuigen of jezelf?'

'Dat is niet nodig. Ik weet wat ik waard ben. En dat weet jij ook. Per slot van rekening heb je me zelf groot gebracht. Als ik niet zou voldoen, komt dat alleen doordat je zelf in gebreke bent gebleven.' Zijn hart ging tekeer. Hij had nog nooit zo tegen zijn vader gesproken. 'Ik weet dat ik officieel nooit de positie van Alpha kan innemen zolang er een volbloed als Jesse is, maar sinds wanneer houdt Winterking zich aan de normen en waarden van de Raad? We bewijzen toch nu al dat anders zijn loont? Of niet?'

Grahams gezicht was rood aangelopen en zijn slagstanden puilden over zijn lippen. Als hij wilde, kon hij Josh met een klap vellen, zeker in zijn wolfse gedaante. Josh voelde dat hij op een kruispunt

stond. Hij wilde Judith en daarvoor zou hij tegen zijn vader in moeten gaan. Koste wat kost.

De stilte begon zwaar te drukken. Geen van beide mannen verroerde zich.

‘Voor nu laat ik dit gaan. Maar waag het niet ooit nog een dergelijke toon tegen mij aan te slaan. Dan kun je vertrekken. Niet alleen uit Winterking, maar ook uit mijn leven.’

Josh hield zijn hoofd schuin en ontblootte zijn hals. Hij sloeg zijn ogen neer in een gebaar van overgave. Zijn adem ontsnapte beverig uit zijn lippen. Het was allesbehalve een overgave, dat voelde hij diep in zich.

Judith had van het plan vernomen, maar nog niet definitief beslist. Ze stond in tweestrijd. Het leek haar fantastisch om de natuur hier te ontdekken, maar aan de andere kant werd ze erg onrustig. Jesse liet haar hart sneller kloppen en ze wist niet of ze dat wel zo prettig vond. Dit soort dingen konden alleen een hoop ellende opleveren. Per slot van rekening moest ze over vier weken terug naar Nederland. Daarbij, ze had geen condooms bij zich. Nee, het was beter om zelf wat te wandelen op veilige paden. Laat die ervaring van haar leven dan maar zitten.

‘Ik kan echt niet gaan, tante. Ten eerste kon ik niet al mijn kleding meenemen. Veel is achtergebleven en daar zaten mijn oude spullen bij. Bovendien had ik me erop verheugd om met u dingen te gaan doen. Ik zie het helemaal niet zitten om in de kou ergens in een tentje te gaan zitten zonder goed materiaal.’ Ze wilde niet opgeven.

‘Dat is geen enkel probleem,’ zei tante Ann, terwijl ze naar de kapstok liep en Judiths jas pakte. “All This And More” staat erom bekend een goed gevulde voorraad te hebben. Bovendien, ik denk dat Rusty Copper je wel een leuke korting zal geven. En Emmy Miller heeft je toch aangeboden om te komen neuzen in haar boetiek? Het is uitverkoop!’ Ze hield haar de jas voor.

Judith voelde zich bespeeld, maar kon er ook niet erg boos om worden en Emmy was een hartelijke jonge vrouw die Judith al gelijk aardig had gevonden toen ze haar had ontmoet bij een theebransje van mevrouw Leeman.

Tante Ann had gelijk: Met hun tassen boordevol lieten ze een bijna dansende Rusty achter.

‘Mijn creditcard is vast uitgeput,’ probeerde Judith er nog onderuit te komen, maar tante Ann was vastbesloten en stevende af op Emmy Millers boetiek.

‘Alle oranje stickers zijn negentig procent korting.’ Emmy deed deur wijd open.

Judith, die met haar voluptueuze figuur niet van kleding passen hield, vond het allemaal een feestje. Gaandeweg raakte ze steeds enthousiaster en Emmy verkocht haar niet meer dan ze echt nodig had. De drie vrouwen hadden het grootste plezier.

Totdat Rane binnenkwam.

Koeltjes liep de ze langs de rekken. Ze pakte er feilloos de meest exclusieve kleding uit die haar formidabel zou staan. Haar blik viel op Judith, die een kaki broek paste. ‘Ik zou dat maar niet aan doen. Het maakt je nog dikker dan je al bent.’

Een ongemakkelijke stilte viel.

‘Jij komt hier wonen?’

‘Misschien,’ antwoordde Judith naar waarheid.

‘We stellen hoge eisen aan nieuwe bewoners.’ Achtelooos hing Rane het kledingstuk terug.

‘Het zal geen probleem zijn daaraan te voldoen. Bovendien, wonen in Europa is zó vorig jaar.’ Ze richtte zich tot Emmy. ‘Had ik je al verteld dat ik elanden ga tellen? Met Jesse. Het lijkt me heerlijk om in de natuur te zijn, afgesloten van de beschaving, helemaal alleen. Ik neem behalve de broek ook nog dit leuke rokje, Emmy, en dat shirt. Hier is mijn creditcard.’ Met een brede grijns gaf ze het plastic betaalmiddel aan Emmy. Die had een neutrale uitdrukking op haar gezicht, maar het ontging Judith niet dat er een trillertje bij de mondhoeken speelde.

‘Jij zou het nog geen vijf minuten uithouden in de echte natuur,’ snibde Rane. ‘Zonder verwarming en koekjes. Je ziet er wel naar uit alsof je nooit uit je stoel komt. En een eland vangen? Dat gaat je niet lukken. Ze horen je al van heel erg ver aankomen.’

‘Ik hoef ze niet te vangen, alleen maar te tellen. En Jesse is erbij om te zorgen dat ik me niet vergis.’

‘Alsjeblieft, Judith.’ Emmy schoof een papieren tasje over de toonbank. ‘Je bon zit erin. Veel plezier

ermee!

'Kom tante, dan gaan we koffiedrinken bij mrs. Copper,' treiterde Judith. Ze stak haar arm door die van Ann en sleurde haar mee uit de winkel. 'Doorlopen, tante,' fluisterde Judith, 'of ik val ter plekke neer.'

'Oh, kind! Dit wordt een roddel! Er zijn er niet veel die Rane zo direct uitdagen. Verrukkelijk!' Tante Ann straalde.

Judith had moeite haar ademhaling op orde te krijgen.

'Zo gemeen ben ik normaal nooit. Maar dat mens krijgt me zo op de kast. En ik ken haar niet eens.'

'Ik begrijp het. Jesse is erg aantrekkelijk.'

'Tante, het heeft niets met hem te maken.' Judith tikte ongeduldig met haar voet op de grond 'Het heeft met haar te maken. Het feit dat ze op me neerkijkt zonder me te kennen. Wat doet ze eigenlijk voor de kost?'

'Ze werkt niet. Ze leeft van een erfenis of zo.'

'Tuurlijk. Dat had ik kunnen weten met zulke nagels.' Ze stopte gauw haar handen in haar jaszakken. 'Ik heb in elk geval grotere borsten.'

Roselynd Randolph